3. Declarații politice rostite de către senatorii:
DEZBATERI PARLAMENTARE

Ședința Senatului din 10 martie 2003

3. Corneliu Vadim Tudor
2

Domnul Corneliu Vadim Tudor:

Domnule preşedinte,

Onorați colegi,

Am să mă refer la aceeaşi problemă care monopolizează de câteva zile scena publică românească. E vorba de votul dat în subcomisia senatorială pentru dizolvarea Colegiului C.N.S.A.S.

Vă vorbeşte un om care, de la bun început, a fost împotriva acestei legi, care este o diversiune şi despre care bănuiam că va face victime umane. N-am nimic de ascuns. S-au publicat în Cartea albă a Securității documente despre urmărirea mea operativă. Să se mai dea, îmi face chiar o reală plăcere. Aşa că nu e o pledoarie *pro domo*, însă au fost victime oameni care au fost şi închişi în temnițele staliniste.

Una din victime este aici în sală, colegul nostru Mircea Ionescu-Quintus, pe care numai o rezistență somatică şi psihică deosebită l-a făcut să treacă peste disconfortul creat atunci când, pe nedrept, a fost trecut printre informatorii Securității, când ştiam bine că el a fost un om torturat de Securitate. Am căutat să-l ajut prin depoziția mea peste timp, reproducând ce mi-a zis un deputat al nostru, regretatul Toma Năstase, şi care mi-a spus că la Securitatea din Ploieşti, în anii '50, în biroul temutului zbir Mauriciu Ştrul, aşa se chema, n-am inventat eu acest nume, Mircea Ionescu-Quintus, care era deținut vărgat, a fost pălmuit, i-a dat sângele. Or mai fi fost şi alte torturi. Acum îl mai torturăm şi moral. Cine are dreptul să tortureze un om care a făcut frontul şi care, din tată în fiu, a făcut o politică liberală şi cred că a contribuit la consolidarea statului modern român?

De asemenea, o altă victimă a fost Dan Amedeu Lăzărescu, astăzi trecut în rândul celor drepți, dar s-a chinuit şi el, pentru că vine orice impostor să pună la zid un spirit enciclopedic, un om care a fost chinuit, şi el, în temnițele puterii de ocupație.

Cine dă dreptul acestor oameni să pună la zid nişte persoane, care, efectiv, au suferit pentru delictul de opinie?

Mă simt dator să apăr astfel de oameni, ca să nu mai fie posibil să se repete aceste diversiuni şi cu alții mai puțin cunoscuți.

N-am crezut niciodată că din mintea țărănistului Ticu Dumitrescu o să iasă ceva bun. Nu avea cum să iasă ceva bun. Îl vedeam aici cum se comportă în Senat şi era mai mare jalea, adică el trăia într-o lume ireală, îşi făcuse o altă biografie, se prezenta inginer, el era un biet şantierist,

era el însuşi securist, a fost un "capo" al temnițelor pe unde a trecut. Un Radu Ciuceanu şi alți oameni de cultură au pătimit din cauza acestui cal troian numit Ticu Dumitrescu şi care, prin anii '70 chiar, a luat decorații de la regimul comunist. Şi atunci cum era el chinuit în puşcărie şi cum era el mare dizident şi rezistent? El şi-a sustras dosarul propriu de informator la începutul anului 1990 şi ştiu asta de la un general de justiție, magistrat. Permiteți-mi să nu-i dau numele. A sustras, l-a distrus, o fi distrus şi fotocopiile, l-a şantajat pe un alt general care răspundea de acea porțiune de arhivă şi, după aia, a pornit cu aplomb, s-a născut a doua oară şi a făcut o lege moartă.

Problema de principiu este că trecutul nu ne lasă să trăim, trecutul nu ne lasă să facem viitorul acestei țări, viitor care se naşte din opiniile şi strategiile compozite ale întregii clase politice româneşti. Aşa ar trebui să fie.

Am asistat la scene penibile de la debutul anului 1990 şi până acum: securiştii lor şi securiştii altora. Securiştii lor sunt buni, sunt patrioți, au suferit, s-au strecurat în vechile structuri ca să le dinamiteze din interior şi securiştii din alte partide nu mai erau buni. Toate aceste diversiuni au loc într-o perioadă în care o mare putere, care este Federația Rusă, este condusă chiar de un preşedinte care n-a fost orice fel de agent secret, ci a fost chiar şeful temutului K.G.B.

Păstrând proporțiile, cam aşa se întâmpla cu acest colegiu. Ei nu se mai suportau. Şi într-o familie, când nu mai poate merge o relație pe cale amiabilă, se desparte acea familie, nu se întâmplă nici o nenorocire. Nu țin neapărat să fie oamenii noştri acolo. Ca dovadă că, prin dizolvarea acestui Colegiu, a plecat şi un om de valoare, care e doctor în istorie, şi-a dat doctoratul pe Republica de la Weimar, domnul Constantin Buchet, care era şi el făcut albie de porci de cel puțin un om care a făcut armata la Securitate şi care a rămas şi repetent până în clasa a XII-a - senatorul Mihai Ungheanu ştie cât s-a chinuit să-l treacă clasa -, şi care, pe urmă, s-a dus la fabrica de activişti, la "Ştefan Gheorghiu".

Acest Mircea Dinescu nu se poate să calce el în picioare oameni care sunt cu câteva capete peste pregătirea lui culturală. Nu poți să mergi toată viața numai la plezneală, numai la ciupeală, la şmecherie, mambosiria din Slobozia. Ce-i asta? Parcă asistăm la un film pentru copii mongoloizi.

Acest Dinescu era şef de campanie electorală a lui Traian Băsescu în primăvara anului 2000. A apărut la "Antena 1" şi vă asigur că am o memorie foarte bună şi ştiu şi cât a plătit Băsescu pentru campania electorală făcută într-o singură emisiune de Mircea Dinescu:

40.000 de dolari a încasat tânărul revoluționar Mircea Dinescu. După câteva luni a sărit în barca lui Theodor Stolojan, că avem şi aici un martor, pe domnul senator de Neamț, Dumitru Badea. S-a dus în campanie prezidențială cu domnul Theodor Stolojan prin județul Neamț, da? Nu mai ştiu câte mii sau zeci de mii de dolari a primit şi de la candidatul Partidului Național Liberal. El face o politică activă, expresă... *(Intervenție neinteligibilă.)*

Da, dar este împotriva legii. Dacă tot zicem că un stat de drept se conduce după legi, domnilor, n-are nimeni voie să fie simultan, şi Dr. Jekyl şi Mr. Hyde.

Merg mai departe şi vă spun că în fiecare zi, dis-dedimineață, Mircea Dinescu intra în C.N.S.A.S. şi urla ca un apucat: "Unde-i dosarul lui Vadim Tudor? Unde-i dosarul lui Vadim Tudor?" Uite, nu e dosarul lui Vadim Tudor. Nu l-au găsit. L-am cerut şi eu după aia, nu l-au

mai găsit, l-o fi luat Virgil Măgureanu acasă, l-au depus la Pantheon, nu pot să-mi dau seama, dar nu este. Deci n-am putut să fiu obiectul vânătorii sale. El cu asta se ocupa. Nu mai vorbesc de faptul că au scos dosare şi documente peste graniță.

Îmi asum răspunderea, ca senator ales în Parlamentul României, să spun că aceste trei persoane: Andrei Pleşu, Mircea Dinescu, Horia Roman Patapievici - care, nu contest, s-ar putea să aibă merite culturale, nu sunt pe gustul meu - sunt nişte persoane iresponsabile prin tot ce au făcut ei. Prin toată teroarea pe care au instaurat-o în acea instituție, au dovedit că nu au proprietatea cuvintelor şi nu îşi dau seama cum se pot juca ei cu focul şi cum pot întreține artificial vrajba între români.

Nici un Parlament care se respectă nu ar da arhivele istorice ale țării pe mâna unor iresponsabili, pentru că aici nu e vorba numai de arhivele Securității. Acolo sunt documente de la siguranța statului, încă de la începutul secolului XX, sunt documente rare. Cum le dai pe mâna acestor oameni, care, una-două, le scot pe tarabă ca pe nişte verze?

Merg mai departe şi acuz implicarea Blocului Național Sindical în această diversiune. Într-o vreme în care se trăieşte din ce în ce mai rău în România şi când asistăm la nişte scene de groază... Eu am durere fizică atunci când văd pe un post de televiziune copii şi bătrâni carbonizați în locuințe improvizate, cu tot felul de instalații nenorocite de căldură. Ați văzut câte zeci sau câte sute de ființe inocente au murit carbonizate numai în iarna asta?!

Într-o asemenea țară, să nu te ocupi de problemele salariale sau de problemele pensionarilor, dar să te ocupi de un miting împotriva preşedintelui Ligii Profesioniste de Fotbal care, nu întâmplător, este deputat al Partidului România Mare, să te duci să asiguri cu girul pe care ți-l dă o recunoaştere internațională, prin afilierea la tot felul de confederații, să te duci tu, Dumitru Costin, şi să faci o asemenea provocare, după care să mobilizezi 3.000 de oameni - zice el, eu mă îndoiesc că va strânge 300 de oameni -, dar, oricum, împreună cu o gazetă sordidă, "Academia Cațavencu" - a ajuns şi asta să conducă țara! -, să te duci să faci un lanț viu, chipurile, să blochezi, practic, Palatul Parlamentului! Nicăieri în lume un Parlament nu votează imperativ, sub presiunea străzii!

Asta face Blocul Național Sindical. Domnul Dumitru Costin nu se ocupă de problemele serioase ale societății româneşti pentru că este şantajat de unii şi de alții cu tot felul de afaceri. Poate ar fi bine să îl întrebe cineva câte miliarde de lei a luat de la Banca "Dacia Felix", împreună cu Matei Brătianu, şi după aceea să vedem dacă mai are curajul să deschidă gura.

Aici vorbim despre funcția de conducere şi control a Parlamentului. Mai reprezentăm noi ceva în țara asta sau vine oricine şi spune că "nu sunt la Uzina "23 August", ce să mă controleze pe mine Parlamentul, să-mi ia măsura la ciorap, la pantofi...". Deodată, democrația pentru care trâmbițează unii şi alții nu mai este valabilă, se termină la porțile lor.

Merg mai departe şi spun că societatea civilă, de care se face atâta caz, a devenit o ruşine națională, nu mai există nici o societate civilă, e moartă, domnilor! Şi vă spun şi care este diapazonul, care este senzorul: peste tot în lume au loc, cel puțin de o lună încoace, manifestări în favoarea păcii. Cântăreți, artişti, savanți, sportivi, peste tot viața îşi cere dreptul la exprimare pentru că războiul este tot ce poate fi mai devastator, mai cumplit, este terorismul în stare pură. Numai la noi nu zice nimeni nimic. Aşa-zisa societate civilă care consumă fonduri grele din străinătate - numai de la Societatea deschisă a lui Soros şi de la

fundațiile lui câte milioane de dolari a luat! - deodată tace ca peştele.

Nici un post de televiziune nu difuzează opiniile pacifiste ale Partidului România Mare. Ne facem un titlu de glorie din a spune că, da, suntem un partid pentru pace!

Ajungem să ne explicăm noi, să ne justificăm de ce militățm pentru pace, de ce nu vrem să fim războinici! Ia uite, domnule! Dar cine dă direcția asta anormală a societății româneşti, de unde au devenit majoritatea ziarelor şi posturilor de televiziune atât de belicoase?! Ce uşor este să îți vinzi marfa toată ziua cu bombardiere şi cu port avioane şi de-abia să aştepți să vezi cum curg primele râuri de sânge!

Ceea ce trăieşte societatea românească acum este, păstrând proporțiile, ceea ce trăia şi trăieşte încă şi societatea rusă, în varianta lui Alexandru Soljenițîn, laureat al premiului Nobel pentru literatură. Este vorba de o stare de leşin național: orice ticăloşie este posibilă la noi în țară, orice furt, orice jaf, nimeni nu pățeşte nimic! Se fură pe față, şefi de servicii secrete sunt băgați, mână în mână, cu un bandit care în orice țară din lume era după gratii fără să mai fie judecat! Numai la noi nu se întâmplă nimic, o mână spală pe alta, că nu avem voie, că siguranța națională, că integrarea, că aderarea! Numai clişee şi şabloane cu care se dă populației în cap de dimineață până seara.

Voi încheia spunând că este bine că a fost dizolvat Colegiul acestei instituții parazitare, e o instituție bugetiforă, Curtea de Conturi ar trebui să le impute zecile de miliarde de lei şi zecile de mii de dolari pe care le-a consumat şi nu este nici o pagubă în ciuperci. Să ştiți că o societate e puternică dacă poate să reziste şi la asemenea şocuri! Nimeni nu este bătut în cuie, nici măcar Iisus Hristos, care după trei zile a înviat.

Vă mulțumesc. *(Aplauze.)*

Şedința Senatului din 12 mai 2003

« **5. Declarații politice rostite de domnii:** »

« **5. Corneliu Vadim Tudor** »

Domnul Corneliu Vadim Tudor:

Domnule preşedinte de şedință,

Onorați colegi,

Nu aş fi luat cuvântul dacă bunul şi vechiul meu amic, Mircea Ionescu-Quintus, nu şi-ar fi expus aici mâhnirea lui. Este de datoria mea - ca om care are un cult pentru părul alb, mai ales pentru un om venerabil ca el, de 86 de ani - să-i iau apărarea. Nici măcar nu reproşez colegilor

săi de partid - sau de fostă coaliție - că nu o fac ei. O fac eu, pentru că există solidaritate de breaslă scriitoricească şi pentru că eu ştiu ce calitate morală are acest om.

Înainte de şedință a apucat să-mi spună ceva despre această publicație cu nume medical - "Aspirina lui Dinescu" sau nu ştiu cum îi spune. Nu am văzut-o, nu o citesc, mai am puțin de citit la Balzac şi după aceea îl voi citi şi pe Dinescu. Am treburi mai importante de făcut. Însă eu ştiu ce campanie s-a declanşat în urmă cu câțiva ani împotriva lui Mircea Ionescu-Quintus, tocmai pentru că deranjează verticalitatea morală a acestui om.

Ştiu cum un fost subaltern de al lui de partid, exact ca în primul roman modern al literaturii române - "Ciocoii vechi şi noi" - un Dinu Păturică l-a lucrat ca pe Andronache Tuzluc. Era vorba de Valeriu Stoica, un personaj care a comandat sau a fabricat nişte aşa-zise denunțuri din care ar fi trebuit să reiasă neapărat că domnul Quintus ar fi fost informatorul Securității.

Noroc că ştiam din gura unor oameni care participaseră la nişte scene dramatice în anii ,50 că domnul Quintus a fost o victimă a Securității şi a fost o dată pălmuit până l-a podidit sângele. Normal că într-un sistem concentraționar, cum spunea pastorul Richard Wolfgang, "cel mai onorabil loc e puşcăria", acolo e onoarea, fireşte. Dar acolo rişti să ți se pună în spate şi ceea ce nu ai făcut.

Ascultându-l pe domnul Quintus, mi-am adus aminte de o povară pe care până la moarte a purtat-o mentorul meu literar, maestrul Eugen Barbu, unul dintre marii creatori din toate timpurile ai acestui popor, de la a cărui trecere în veşnicie se împlinesc 10 ani. Ați observat că nu spun "trecerea în neființă". Este o mare prostie, un semn de incultură şi un semn de lipsă de creştinism când citim ferpare cu "trecerea în neființă". Omul nu trece în neființă, ci în eternitate, în veşnicie, pentru că Dumnezeu recuperează sufletul şi lumina sădită în om.

Eugen Barbu a fost acuzat de Europa Liberă că ar fi omorât evrei la Vapniarca - am înțeles că era un lagăr de concentrare. Numai că Eugen Barbu, la ora aceea, avea 19 ani. Nu avea nici o tangență cu nici o Vabniarca. El era student la Facultatea de Drept şi era, de asemenea, elev la Şcoala de Jandarmi din Bucureşti şi singura detaşare pe care a făcut-o, conform actelor din arhiva Jandarmeriei, a fost la Drăgăşani, după care s-a întors. Dar s-a mințit. S-a mințit în ideea "calomniază, calomniază, că până la urmă tot rămâne ceva". Din păcate, se fac victime. Şi tocmai cei care sunt mai răi în vituperațiile lor se dovedesc a fi ei turnători ai Securității.

Acum înțeleg de ce țipa de dimineață până seara tizul nefericit al lui Mircea Ionescu-Quintus, acest tânăr Mircea Dinescu, cerând dosarele unor scriitori şi oameni politici.

Şi probabil a şi obținut, în calitatea lui de membru al C.N.S.A.S.-ului, ca dovadă că începe să le dea drumul, dar le dă drumul prin filtrul minții sale întrucâtva zdruncinate, ca să nu spun mai mult.

Eu aş vrea să vă spun că stau de foarte mulți ani, din anii în care se vorbea de Berevoieşti, din anii în care căDeau dosare din camioane, din anii în care se mai spărgeau sedii şi tineretul revoluționar mai vindea documente pe la publicații, stau pe un munte de dosare de securitate. În foarte puține file am dat de date referitoare la urmărirea mea informativă. Am zis să nu înveninez şi eu atmosfera în societatea românească, însă acum m-am decis să public o carte intitulată: "Merci, Securitate", în franceză, pentru că nu este nevoie să mai fie tradusă.

Vreau să o scot şi în străinătate, mai ales în Franța, ca să priceapă şi cei care ne atacau de sub fustele crețe ale doamnei Monica Lovinescu care erau adevărații turnători ai Securității, cine făcea poliție politică în România. Veți vedea acolo că foarte mulți directori de editură, de publicații, moderatori de televiziune din ziua de astăzi, oameni politici erau cei care ne turnau pe noi, ne scoteau textele din reviste şi nu ne publicau cărțile.

Colegul nostru, Mihai Ungheanu, aici de față, ştie că am făcut cu el ceea ce nu am făcut cu nimeni până acum, şi anume, la o agapă amicală, în urmă cu câteva seri, i-am adus vreo 30 de asemenea fişe şi dosare şi i-am zis: "Recunoşti personajul?" Şi nu i-a venit nici lui să creadă. Nu dau nume acum şi nu le voi da nici în publicația mea. Ce rost ar mai avea după 15-20-30-40 de ani?

Dar nu se poate să permiți cuiva să calce în picioare un om care a suferit din cauza Securității şi să calce în picioare, la urma urmei, o generație care a fost sacrificată, o generație care a crezut că luptă pentru refacerea României Mari. Pentru o perioadă, a refăcut-o, prin reluarea Basarabiei şi Bucovinei de Nord, după care, tocmai persoane ca Elena Lovinoskaia, cetățean U.R.S.S., care, până în 1991, când s-a destrămat U.R.S.S., îşi plătea cotizația de membră a P.C.U.S. la Ambasada Uniunii Sovietice de pe Şoseaua Kisselef, tocmai astfel de oameni au distrus acea generație.

Cine este Elena Lovinoskaia? Distinsa soacră a tânărului şi "necoptului" Mircea Dinescu.

Iată cum se leagă lucrurile, iată ce fundal sovietic au toți cei care îi acuză pe unii numai că au îndrăznit să ridice armele împotriva glorioasei Uniuni Sovietice.

Am să public această carte şi acolo o să apară şi numele unei doamne - Stana Cheța - care, imediat după ce s-au întâmplat evenimentele sângeroase din decembrie 1989, în gradul de maior de securitate, unde credeți că a ajuns să lucreze, când nu mai avea serviciu, pentru că unitatea se desființase? La domnul Mircea Dinescu acasă, ca femeie de serviciu. Oare de ce o ținea pe lângă el? Să-i închidă gura, să nu spună. O să vină vremea când veți afla mai multe.

Vreau însă să observ un complex de vinovăție al turnătorilor şi al oamenilor care provin din familii de turnători sau de generali, sau de alți ofițeri de securitate.

Am să mă refer acum la un fecior de general de securitate, pe care nu-l acuz, dar constat - asta e realitatea! - şi care nu ne toarnă prin presa română sau prin alte locuri, ci ne toarnă direct în Congresul Statelor Unite ale Americii. E vorba de un alt tânăr. Mircea Geoană se numeşte el.

Ce a făcut senatorul american Richard Lugar în acel raport despre care, cu eleganța care îl caracterizează, colegul Ghiorghi Prisăcaru a spus, este ca reflex al turnătoriilor care vin din partea a doi oameni: Bruce Jackson, care a luat, prin două hotărâri de guvern, 200.000 de dolari de la Guvernul P.S.D. - şi ştiți bine, că s-au publicat în "Monitorul Oficial" - chipurile, pentru a face lobby printr-o firmă privată... Dar de când se dau asemenea bani de la gura unui popor înfometat pentru lobby? Vrem să ştim şi noi: şi-a plătit taxele la fiscul american? Am vrea să ştim cam câte spitale cu bătrâni sau leagăne de copii ar fi avut mâncare sau medicamente din cei 200.000 de dolari pe care Guvernul P.S.D. i-a dat acestui Bruce Jackson. Şi am mai recunoscut şi mâna domnului Mircea Geoană. Iată, nu scap de ... E al treilea Mircea pe ziua de azi, în intervenția mea.

În urmă cu vreo 4-5 luni, domnul Geoană spunea, textual, presei române: "Avem o problemă." În limbajul lui. El are vreo 20 de cuvinte în lexicul lui: "avem o problemă", îactorii politici" ... chestii de genul ăsta. Dacă l-ai scos din asta, îi ies lumânări pe urechi, scoate fum pe nări, e nenorocire! Dă în bâlbâială. E foarte prost pregătit, n-am ce să-i fac. E tinichigiu, e inginer. Sunt şi ingineri mai deştepţi. Ionel I. C. Brătianu era inginer, dar era genial.

Problema domnului Geoană era că există un partid xenofob şi extremist în România: Partidul România Mare.

Exact cum a spus domnul Geoană acum câteva luni în presa română, apare şi în acest raport. Acum, din 7 ţări nominalizate şi votate de către Senatul american, numai un singur partid e nominalizat: Partidul România Mare.

Hodoronc-tronc! De unde şi până unde?

Am făcut o demonstraţie de forţă vineri - imediat voi încheia, domnule preşedinte - şi am adus la conferinţa de presă a Partidului România Mare un membru de culoare, un negru, care e din Guineea, am adus un evreu american, proaspăt întors din SUA, am mai adus pe deputatul evreu P.R.M. de Cluj, Ioan Miclea - e pastor evanghelic -, pe deputatul tătar, musulman, tot P.R.M., de Constanţa, Gelil Eserghep, ţigani, maghiari, germani şi de alte naţionalităţi.

Nu credeam că ajungem să ne justificăm ca pe vremea lui Ceauşescu, să punem toate naţionalităţile şi toate minorităţile.

Cine tot agită bricheta asta aprinsă pe lângă butoiul cu pulbere al problemei delicate a minorităţilor?

Şi vreau să-l întreb pe domnul Ion Iliescu, dar şi pe domnul Adrian Năstase, proaspăt sărbătorit de femeile care nu mai puteau de farmecul său nebun în timp ce eram studenţi: le şade bine să aibă ei semnătura pe un protocol de aderare euroatlantică alături de liderul unui partid aşa-zis xenofob?

Acum două luni am semnat un document şi ne-am simţit foarte bine, şi lumea a văzut un consens naţional.

Se simt bine? Sau poate vor să rupem acel protocol?

Poate vor să-l denunţăm din culpă? Nu ne simţim noi bine să jignim şi să compromitem nişte oameni atât de scăpărători şi de umanitarişti.

Aş vrea să nu vă mai jucaţi, în special, unii dintre cei de la guvernare, cu asemenea agitări de idei periculoase.

În România nu există nici o organizaţie xenofobă. Ce Dumnezeu?!... Ar fi una! A vorbit domnul Sógor Csaba în numele ei, acum 15 minute, şi face progrese, că mă mir că nu şi-a pus o banderolă neagră la mână.

Înseamnă că e pe drumul cel bun.

În încheiere, vreau să vă aduc aminte tuturor că războiul rece s-a terminat. Ar fi cazul ca boala asta veche a politicienilor români, de a-şi tot reclama adversarii din ţară peste hotare, să fie lecuită, pentru că aduce un rău infinit societăţii româneşti, în drumul pe care s-a angajat şi la care am contribuit şi noi şi, de asemenea, să vă reamintesc ce spunea Ionel I. C. Brătianu după făurirea Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918 şi care, din păcate, este valabil şi astăzi: "Bănuiam că pentru făurirea României Mari va curge mult sânge, dar nu bănuiam că va curge şi atâta noroi".

Vă mulţumesc. *(Aplauze.)*